

תפ"ח 54908/05/22 - מדינת ישראל נגד אברהם טשומה ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפח"ע 54908-05-22 מדינת ישראל נ' אלמוני

כבוד השופט טרסי	בפני
כבוד השופט דרויאן-גמליאל	כבוד השופט
כבוד השופטת רוזנברג שיינרט	כבוד השופטת
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
אברהם טשומה ע"י ב"כ עו"ד אלון שליכטר	נאשם

גזר דין - נוסח מותר לפרסום [מתוקן - 16.2.23]
(הושמטו פרטים אשר עשויים לחשוף את זהות נפגעת העבירה או לפגוע בפרטיותה)

כתב האישום

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות אינוס - עבירה על סעיף 345(ב)(1) + סעיף 345(א)(1) + סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), מעשה מגונה - עבירה על סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + סעיף 345(א)(1) לחוק, התפרצות לדירת מגורים - עבירה על סעיף 406(ב) לחוק ואיומים - עבירה על סעיף 192 לחוק.

על פי החלק הכללי בכתב האישום המתוקן, א.א היא קטינה, ילידת 2009 (להלן: "הקטינה"), המתגוררת עם משפחתה במרכז הארץ. בין הנאשם לקטינה אין כל הכרות מוקדמת. מספר ימים עובר ליום [הושמט] יצר הנאשם קשר עם הקטינה, באמצעות אפליקציה בטלפון, תוך שהתחזה לאדם אחר, וקיבל לידיו את כתובת מגוריה. ביום [הושמט] ערך הנאשם חיפושים שונים ובדיקות באינטרנט בנוגע למבנה דירת המגורים (להלן: "הדירה").

על פי פרק העובדות בכתב האישום המתוקן, במהלך יום [הושמט], בשעות הבוקר והצהריים התכתב הנאשם עם הקטינה באמצעות האפליקציה, כשהוא מתחזה לאחר, והציע לקטינה לקבל דבר מה שישלח לה באמצעות אדם אחר לדירה. כמו כן, ביקש הנאשם מהקטינה כי "תסמוך עליו". בהמשך, בשעה 15:00 לערך, שהתה הקטינה לבד בדירה, ישבה בחדרה, על המיטה, האזינה למוזיקה והחזיקה את מכשיר הטלפון הנייד שלה בידה. הנאשם הגיע לדירה, והקטינה שחשבה שהגיע אדם למסור לה את אותו דבר מה, פתחה לו את הדלת. משנכנס הנאשם לדירה, הוא נכנס לחדרה של הקטינה, והורה לה לעזוב את מכשיר הטלפון הנייד ולהקשיב להוראותיו. מיד לאחר מכן, תפס הנאשם במותניה של הקטינה, הקימה מהמיטה, אחז בחוזקה בשערה ובידה, והובילה בכוח לחדר הסמוך, השייך לאחיה הקטנים, תוך שהיא מתנגדת וצורחת לעזרה.

בחדר הסמוך, על אף התנגדותה, הפשיט אותה הנאשם מכל בגדיה, עד שנותרה עירומה, וזאת בעודו צובט אותה בחוזקה. לאחר מכן, בעוד הקטינה עומדת עירומה, אחז הנאשם בידה בכוח, סובב אותה במקום והתבונן בגופה. הקטינה ניסתה להסתיר בידיה את גופה העירום, אך הנאשם צבט אותה. או אז, הורה הנאשם לקטינה לשכב על המיטה וזרק אותה על המיטה התחתונה של מיטת הקומותיים, ובעודה שכובה עירומה על בטנה, כרע הנאשם על ברכיו ונגע ברגליה, מותנייה, בישבנה, בחזה ובפניה, ואז הרים את ישבנה כלפי מעלה. הקטינה צרחה וזעקה לעזרה, אך הנאשם חסם את פיה בידו ובאמצעות ידו השנייה, פישק את ישבנה בכוח והחדיר את אצבעותיו אל תוך איבר מינה. לאחר מכן, הוציא את אצבעותיו והחדירם שוב, תוך שהוא קורע לקטינה את קרום הבתולין.

במהלך מעשיו של הנאשם, ניסתה הקטינה להתנגד בכך שנשכה אותו ושרטה אותו בידיו, אך הדבר לא הועיל והנאשם לא פסק ממעשיו. בתום מעשיו, דרש הנאשם מהקטינה לתת לו נשיקה אך היא סירבה. הנאשם עזב את הקטינה והיא ניסתה לברוח לחדרה ולסגור את הדלת מאחוריה, אך הנאשם רדף אחריה, הדף את דלת חדרה והכה בפניה בעוצמה מספר פעמים תוך שהוא תופס אותה בכתפה. הקטינה הבחינה במכשיר הטלפון הנייד שלה על המיטה וניסתה להגיע אליו כדי להזעיק עזרה, אך הנאשם הקדים אותה, לקח את הטלפון הנייד, השליך אותו בכוח לתוך הארון בחדר והזהיר אותה שלא תשתמש בו. לאחר מכן, יצא הנאשם מהחדר, הלך לכיוון היציאה מהדירה, הבחין במצלמת אבטחה שהייתה במטבח ולקח אותה על מנת להסתיר את מעשיו. אז, פנה הנאשם לקטינה ואיים עליה בכך שאמר לה "שאם היא תספר למישהו על מה שקרה, אז הוא יבוא אליה אחרי שהיא תחזור מבית הספר ויעשה לה את זה שוב". בנוסף, איים עליה בכך שאמר לה: "אם את תספרי למישהו על זה, אני אקח סכין ואדקור אותך" והלך לכיוון המטבח לקחת סכין, אך הקטינה מיד אמרה לו שהיא מבטיחה שלא תספר לאף אחד. מיד לאחר מכן, יצא הנאשם מהדירה והורה לקטינה לנעול אחריה את הדלת. בעקבות מעשיו של הנאשם נגרמו לקטינה קרע ודימומים בקרום הבתולין, התקלפות רירית במזלג האחורי באיבר המין וכאבים באזור איבר מינה.

תמצית תסקיר נפגעת העבירה

[הושמט]

תצהיר נפגעת עבירה

[הושמט]

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם

מהתסקיר עולה כי מדובר בצעיר כבן 24, רווק, אשר עבד בשנים האחרונות כקצב באופן יציב. הוא עלה ארצה עם משפחתו בשנת 1997, בהיותו פעוט, ואילו אחיו הקטנים נולדו בארץ. הנאשם תאר כי הוריו חוו קשיי התאקלמות בארץ והתמודדו עם קשיים כלכליים לאורך השנים. עוד תאר מערכת יחסים קרובה עם אחיו ועם הוריו, אשר מנהלים אורח חיים תקין. הנאשם בעל השכלה של 12 שנות לימוד. כנער לקח חלק בתוכניות קהילתיות כגון "הנוער העובד והלומד" ופרויקט "נירים" (שיקום נוער בסיכון) בשכונת מגוריו. טרם גיוסו לצה"ל שהה כשנה במכינה קדם צבאית.

הנאשם שיתף בכך שמגיל 17 השתמש באלכוהול ובסמים מסוג "נייס גאי" וקנאביס. תאר שימוש יומי בקנאביס ושימוש אינטנסיבי באלכוהול בעיקר בסופי שבוע ובנסיבות חברתיות. הוא התגייס לצה"ל ובשנה וחצי הראשונות תפקודו היה תקין, אך בהמשך גילה קשיי משמעת וערק מהשירות הצבאי, על רקע דחיית בקשתו לאישור עבודה במקביל לשירותו. על רקע התנהגותו, נידון למספר חודש מאסר בכלא צבאי ולאחר מכן פוטר מהצבא. הנאשם התקשה להסביר מדוע פעל כפי שפעל לאחר שהשקיע מאמצים להתגייס וסיים מכינה קדם צבאית. הנאשם מסר כי במשך 4 שנים ניהל מערכת יחסים זוגית חיובית ומשמעותית עבורו, שהסתיימה לפני כשנה וחצי. הוא תאר מצוקה רגשית מתמשכת על רקע הפרידה מבת זוגו ושימוש מוגבר בסמים ואלכוהול. שירות המבחן התרשם מהתמכרות לחומרים משני תודעה.

התייחסויותיו של הנאשם בנוגע לעולמו המיני התאפיינו בצמצום, טשטוש וקונקרטיזציה. מפאת צנעת הפרט לא נפרט את כלל הנתונים, אך נבהיר כי הנאשם שלל עיסוק יתר במין, כמו גם משיכה מינית לילדות או נערות. לדבריו, הוא בעל דחפים תקינים ומצליח לווסת את דחפיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מסר בהקשר זה מידע מגמתי ולא אמין.

בהתייחסותו לעבירות נשוא הליך זה לוקח הנאשם אחריות חלקית ופורמלית בלבד על התנהגותו. הוא תאר את העבירות באופן מצומצם ושטחי והתקשה להרחיב ולהעמיק במעשיו. הנאשם תאר כי ברקע לביצוען של העבירות, תקופה משברית בחייו, במהלכה התמודד עם תחושת דיכאון וריקנות על רקע פרידה מבת זוגו. לדבריו, הכיר את הקטינה באפליקציית "אינסטגרם", כשאינו זוכר מי מהם יזם את השיחה, וציין כי לא היה מודע לגילה ואף לא שאל אותה על כך. עוד מסר כי בפלטפורמה האינטרנטית נהג להתחזות לאדם אחר, כאשר שם תמונה שאינה שלו, אך התקשה להסביר את הסיבה לכך. עוד מסר כי התכתב עם הקטינה במשך כחודש, במהלכו דיברו על נושאים שונים והיא מסרה לו את כתובתה לצורך קיום מפגש בהסכמתה. לדבריו, בדק באינטרנט האם אכן קיימת כתובת מגורים כזו, לאחר שחשש שהקטינה משקרת לו. עוד ציין כי ביום ביצוע העבירות צרך סם מסוג קוקאין בשעות הבוקר, יצר עם הקטינה קשר ומסר לה כי לא יגיע למפגש עמה, אך ישלח לה באמצעות אדם אחר מתנה. בהמשך, הגיע לביתה של הקטינה עת שהתה שם לבדה.

הנאשם תאר בצמצום ובאופן שטחי את השתלשלות האירועים מאז כניסתו לדירה. תאר כי הורה לקטינה להתפשט והיא נותרה עם חלק עליון, ובהמשך נגע בגופה למרות התנגדותה וצעקותיה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה פעמיים. הוא התעלם מתחנוניה ואיים עליה. הנאשם שלל כי הכה את הקטינה ושלל עוררות מינית או דחפים מיניים מוגברים בעת ביצוע העבירות. הנאשם הדגיש כי לא תכנן לבצע עבירות מין בקטינה, אם כי לא הסביר את מטרת הגעתו לדירתה ולא נתן הסבר להתנהגותו האלימה והמרמיתית כלפי הקטינה. מסר כי הוא מבין את חומרת מעשיו ואת הנזק הפיזי והנפשי שהסב לקטינה.

בפרק העוסק בהערכת המסוכנות וסיכוי השיקום מתוארת תמונה של אדם צעיר אשר התפתח במערכת משפחתית חלשה, כשהוריו התקשו להוות עבורו גורם סמכותי ומציב גבול. שירות המבחן התרשם מיכולת חלקית להסתגל ולתפקד במסגרות שונות, כאשר מגיל צעיר צרך סמים ואלכוהול. לצד זאת, ערך מאמצים כנער להשתלב בתכניות שיקום ולקדם מצבו. הנאשם בעל קווי אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, כשהתנהגותו מאופיינת באימפולסיביות, חוסר וויסות, קושי בדחיית סיפוקים וגבולות פנימיים רופפים ביותר. הנאשם מאופיין בדימוי עצמי וגברי נמוך ורב הנסתר על הגלוי אודות עולמו המיני, כשלא ניתן לשלול כי פיתח משיכה מינית כלפי ילדות/נערות לצד דפוס התנהגות מיני פוגעני ונצלני. ביחס

לעבירות שביצע, לקח אחריות באופן חלקי ופורמלי בלבד, תיאוריו התאפיינו בטשטוש וצמצום, ניכר כי הוא מתאר את התנהגותו האלימה באופן קר רוח ומנותק רגשית, כשהוא חסר תובנות ביחס לנסיבות שהובילו אותו לביצוע העבירות ונוטה להשליך את בעייתיות מצבו על מצבו הרגשי באותה עת. במהלך האבחון ניתן היה להתרשם מהתנהלות מניפולטיבית, חוסר כנות וחוסר רצון להעמיק במעשיו ובהשלכותיהם על הקטינה, כמו גם מצרכי שליטה וכוח ומכך שניצל ורימה את הקטינה. כמו כן, בלטו עיוותי חשיבה אופייניים לעברייני מין שטרם טופלו, כגון מינימליזציה של העבירות ותפיסת הקשר כהדדי.

כגורמי סיכון נשקלו גילו הצעיר, התמכרותו לחומרים משני תודעה, לקיחת אחריות חלקית ופורמלית על מעשיו, קושי להעמיק ביחס אליהם, העובדה כי מדובר בעבירות מתוכננות, שבוצעו באופן מרמתי, כלפי קטינה בת 13, תחת השפעת סם, בשעת הצהריים, בבית, כאשר היא לבדה, תוך נקיטת אלימות קשה והתעלמות ממצוקתה והתנגדותה, כשהוא קר רוח ובעל התנהגות מניפולטיבית. עוד נשקלו הנזק הפיזי והנפשי שנגרם לקטינה, כמו גם חוסר הכנות ביחס להתנהלותו המינית באבחון, הבנתו החלקית ביחס למניעיו לביצוע העבירות, ועיוותי החשיבה הבולטים בדבריו. בנוסף, התנהגותו בעבירות יכולה ללמד על דחפים מיניים מוגברים ועל קשיי וויסות ושליטה בהם ומעורבות פלילית קודמת כנער בתחום האלימות. **גורמי הסיכוי** שפורטו בעניינו הנם כי אינו מאופיין בנורמות עברייניות ומחזיק בשאיפות נורמטיביות, עבד בשלוש השנים האחרונות ביציבות, השתלב באופן תקין במסגרת מעצרו, ללא עבירות משמעת והתנהגות ומבטא רצון מילולי לשקם את חייו.

לאור נתונים אלו התרשם שירות המבחן כי לנאשם סיכון משמעותי להישנות התנהלות פורצת חוק הן בטווח המידי והן בטווח הארוך. נוכח רמת הסיכון הגבוהה, הוא נזקק למסגרת בעלת גבולות ברורים וממשיים, כמתקני שב"ס. על רקע זה לא בא השירות בהמלצה שיקומית בעניינו. בין רכיבי הענישה הומלץ על מתן פיצוי לקטינה, כביטוי לנזק שנגרם לה ממעשיו של הנאשם.

תמצית חוות הדעת מטעם ההגנה

ב"כ הנאשם הגיש, במסגרת הראיות לעונש, חוות דעת בעניינו של הנאשם, אשר נערכה על ידי עו"ס מורן דודיאן, מנהלת מרכז "הזדמנויות". בחוות הדעת מתוארים בהרחבה הפרטים האנמנסטיים שמסר הנאשם, בנוגע למשפחתו, לשנות ילדותו, למכינה ולשירות הצבאי, לתעסוקה ולמערכת היחסים הזוגית שניהל בעבר. תמצית נתונים אלה כבר פורטה לעיל מתוך תסקיר שירות המבחן, ולא מצאנו צורך להוסיף על כך. בדומה למידע שמסר לשירות המבחן, מסר הנאשם גם לעורכת חוות הדעת כי תפקודו המיני תקין וכי אינו נמשך לקטינות.

בפרק המסכם את חוות הדעת מפרטת הגב' דודיאן את התרשמותה לפיה נטל הנאשם על עצמו תפקידים הוריים מגיל צעיר והתמודד עם עומס רגשי רב. פרידתו מבת הזוג פגעה בדימויו העצמי והגברי, שאף קודם לכן לא היו גבוהים, דבר אשר השפיע על ביטחונו העצמי. להתרשמותה, מדובר על אדם מופנם ושקט, נעדר מיומנויות התמודדות עם מצבי דחק שגדל במציאות חיים מורכבת ובעזובה רגשית. הוא גדל במשפחה דיספונקציונלית, בעלת רקע קשה ומעמד סוציאקונומי נמוך. בבית שררה אווירה אלימה מצד אביו, שהיה גם מכור לאלכוהול.

עורכת חוות הדעת התרשמה כי הנאשם מבטא ביטויים רגשיים אופייניים לילדים שסבלו מאלימות במשפחה. בנוסף, סבל מגזענות על רקע מוצאו. ביטחונו העצמי נמוך והוא זקוק לחיזוקים חיצוניים על מנת להוכיח שהוא בעל ערך. על רקע זה הוא ניחן בצורך להפגין חוזקה בדרכים תוקפניות ואלימות, להתחזות, להשיג שליטה ועוד. כמו כן ציינה כי לנאשם נטייה לחפש ריגושים והוא בעל מיקוד שליטה חיצוני. בתקופה בה ביצע הנאשם את העבירות הוא ניסה להחזיר לעצמו שליטה על חייו ולפצות על תחושת הבדידות, הריקנות, הדאגה והעצבות שחוהה. על רקע זה אף פנה לשימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים במטרה להקל על מצוקתו.

עוד ציינה הגב' דודיאן, כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ומביע חרטה כנה. מדובר אמנם בעמדות ראשוניות, והנאשם גם אוחז בעיוותי חשיבה כגון מזעור, יחוס הדדיות ויחוס יוזמה לנפגעת העבירה, אך נתונים אלה קשורים לכך שטרם עבר טיפול כלשהו. לטעמה, יש מקום להעמיק את התובנות ביחס לגורמים שעמדו ברקע לביצוע מעשיו ולגורמי הסיכון ולפעול לפיתוח מיומנויות אמפתיה בכלל וכלפי נפגעת העבירה בפרט. הנאשם מבטא הבנה ראשונית לחומרת מעשיו ולהליך המשפטי ולמעצר השפעה מרתיעה. בחוות הדעת הודגש כי הנאשם מעונין בטיפול מתוך מוטיבציה פנימית ומוכן להשתלב בטיפול ייעודי, שבאמצעותו ניתן יהיה להפחית באופן משמעותי את רמת מסוכנותו ולהביא לניהול אורח חיים נורמטיבי בעתיד. לפיכך, המליצה לשלב את הנאשם בטיפול אינטנסיבי בין כתלי בית הסוהר ולתת בגזר הדין משקל מכריע לשיקולי השיקום.

טיעוני הצדדים

בטרם טענו ב"כ הצדדים, נשמעו דבריהם של בני משפחת הנאשם ושל אביה של הקטינה. הוריו ואחיו של הנאשם עמדו על אופיו הטוב, ותיארו אותו כמי שהלך במסלול נכון וחיובי לאורך השנים ואף סיע רבות לבני המשחה, ובמיוחד לאחריו הקטן, שנדרש לליווי ולטיפול על רקע מוגבלותו והזדקקותו לניתוח ולשיקום ממושך. עוד ציינו את תלותם הכלכלית בנאשם, ואת היותו דמות מרכזית בחייהם, כאשר המשפחה כולה נפגעת על רקע מעצרו. אביה של הקטינה שב ותיאר בדברים נרגשים ומרגשים, את פגיעתם הקשה של מעשיו של הנאשם בקטינה ובבני משפחתה, וביקש כי יושת עליו עונש מכביד ומרתיע.

ב"כ המאשימה שב ופירט בפתח טיעוניה את העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, הדגיש את הזעזוע מאכזריות המעשים וכינה את מהלך הדברים כסיט שהתממש. הוא הדגיש את הפחד שאחז בקטינה, במהלך הפגיעות הקשות שחוותה, ואת ההשלכות הקשות של המעשים עליה ועל המשפחה כולה, כאשר חיי כל בני המשפחה השתנו מאותו יום ולתמיד. עוד הדגיש בטיעוניה את האלימות הקשה בה נקט הנאשם כלפי הקטינה עת הפשיט אותה, השליך אותה על מיטתה אחיה, סתם את פיה כשניסתה לקרוא לעזרה, והחדיר באלימות את אצבעותיו לאיבר מינה עד כדי קריעת קרום הבתולין והותרת דימומים. כן הזכיר את המרדף אחריה, המכות בפניה, האיום לדקור אותה וכי יחזור לאנוס אותה שוב.

התובע המלומד ציין את הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם ובהם כבודה של הקטינה, זכותה על גופה, פרטיותה, ביטחונה האישי, אוטונומיית הרצון החופשי ושלמות גופה. במעשיו של הנאשם גזל הוא מהקטינה **[הושמט]**, באור יום, במרכזה של עיר, בביתה שלה, את עצמאותה, את חירותה ואת גופה. לפיכך, ביקש לקבוע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה טען כי מעשיו של הנאשם מעידים על תכנון

מוקדם, שכן יצר קשר עם הקטינה, תוך שהתחזה לאדם אחר, השיג את כתובתה ואף ערך בירורים לגבי הכתובת בטרם הגיע למקום. באשר לנזק הפיזי שנגרם הזכיר כי לקטינה נגרמו דימומים וקרע בקרום הבתולין, כאבים באזור איבר המין, זאת לצד הנזק הרב המפורט בתסקיר נפגעת העבירה, בהצהרת אביה ועדותו בבית המשפט. באשר למדיניות הענישה הגיש אסופת פסיקה, ולבסוף עתר למתחם ענישה ראוי הנע בין 18 ל- 22 שנות מאסר לצד ענישה נלווית ופיצוי הנע בין 100 אלף ₪ ל-150 אלף ₪.

באשר למיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם, ציין כי לנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה קודמת מבית דין צבאי, שאינה רלוונטית, ורישום מבית המשפט לנוער בעבירה של איומים ורכוש שהתיישנה. הנאשם הודה זמן קצר לאחר הגשת כתב האישום וחסך את עדות הקטינה. עם זאת, התסקיר שהתקבל מלמד על מסוכנותו הרבה של הנאשם, כאשר ברקע שימוש בסמים ואלכוהול. בנוסף, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מסר לה מידע מגמתי ולא אמין, תאר את מעשיו באופן מצומצם ושטחי ולקח אחריות באופן פורמלי בלבד. שירות המבחן התרשם גם מדפוסי חשיבה בעייתיים וייחוס הדדיות ומכך שיש במצבו סיכון משמעותי להישנות עבירות בטווח המידי והארוך, ועל כן רמת מסוכנותו גבוהה. לאור דברים אלו סבר כי יש מקום למקם את העונש במרכז מתחם הענישה שהוצע, כאשר העונש לא יפחת מ-20 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי של 100 אלף ₪ לפחות.

בפתח טיעוניו ובמענה לשאלתנו, שב והבהיר **ב"כ הנאשם** כי הנאשם עומד על הודאתו בכתב האישום המתוקן, על אף נטילת האחריות החלקית המתוארת בתסקיר. את עיקר טיעוניו העלה הסנגור המלומד עלי כתב, ולהם צירף דברים קצרים בעל פה. במסגרת טיעוניו הדגיש תחילה ב"כ הנאשם את העובדה כי הנאשם לקח אחריות, הביע חרטה, הודה בהזדמנות הראשונה, ובכך חסך את הצורך בהעדת הקטינה ובני משפחתה, על עוגמת הנפש הרבה הכרוכה בכך. לדבריו, בנסיבות המקרה יש לתת לנתון זה משקל משמעותי לקולא.

באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה טען כי הנאשם לא היה מודע לגילה של הקטינה, שכן נושא זה לא עלה בשיחתם, ועל כן הורשע בעבירה של בעילת קטינה שטרם מלאו לה 16, על אף שהקטינה הייתה בת 13 בלבד. עוד ציין כי קיימים אמנם אלמנטים של תכנון בהגעה לביתה של הקטינה ובהתפרצות אליו, אך את עבירות המין ואיומים יש לראות כבעלי מאפיינים ספונטניים. בנוסף, מדובר באירוע בודד, אשר תחום בזמן. הנאשם הגיש אסופת פסיקה, תוך שהדגיש כי בעבירות מעין אלו קיים מנעד רחב של ענישה בהתאם לנסיבות המקרה וכי קיימים מקרים חמורים יותר מעניינו, שם נקבעו מתחמי ענישה נמוכים בהרבה מזה אליו עותרת המאשימה כעת.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציין כי מדובר בבחור צעיר, בן 25, אשר נמצא בראשית דרכו. ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן ולחוות הדעת מטעם ההגנה, מהם עולה כי הנאשם בן למשפחה קשת יום ממעמד סוציו אקונומי נמוך. הנאשם נטל על עצמו תפקידים הוריים כבר בגיל צעיר על מנת לתמוך במשפחתו כלכלית ולטפל באמו ובאחיו החולים, והתמודד על כן עם עומס רגשי רב. בנוסף, גדל בבית אלים בו היה חשוף לאלומות מצד אביו. לאורך ילדותו סבל הנאשם מגילויי גזענות על רקע מוצאו, באופן שפגע בביטחונו ובדימויו העצמי. עוד הזכיר הסנגור המלומד כי הנאשם לקח חלק במספר תכניות קהילתיות, בהם השקיע מאמצים, רכש ידע וקיבל מכתבי הערכה רבים, אשר צורפו כנספחים לטיעון הכתוב. טרם ביצוע העבירה היה הנאשם מצוי בתקופה משברית בחייו, התמודד עם דיכאון מתמשך וצרף סמים ואלכוהול, אשר הובילו אותו לביצוע העבירות.

כיום, לעומת זאת, הנאשם מבין את חומרת מעשיו ואת הנזק שנגרם לקטינה ומצר על כך. ב"כ הנאשם מסר כי הנאשם ביקש מיום מעצרו הראשון להשתלב בהליך טיפולי, אך נמסר לו כי ישולב רק לאחר שיישפט. לדבריו, העובדה כי הנאשם הודה באופן מיידי, חסך את עדות הקטינה והביע חרטה כנה על מעשיו מצביעים על רצונו האמיתי לעבור הליך שיקום. עוד ביקש להדגיש כי על אף שהן בתסקיר והן בחוות הדעת מטעם ההגנה נאמר כי הנאשם לוקח אחריות ראשונית בלבד, הרי שיש לבחון את מעשיו בפועל, ואלה מצביעים על לקיחת אחריות מלאה. הסנגור ביקש בנסיבות אלה לשקול הטלת עונש מופחת, אשר חורג לקולא ממתחם הענישה מטעמי שיקום, נוכח הסיכוי הממשי לשיקום הנאשם. לבסוף הפנה ב"כ הנאשם לבג"ץ 1892/14 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים ואח'** (להלן: "**בג"ץ מרחב המחיה**"), וטען כי שליחתו של אדם למאסר בתנאים שפורטו שם הלו מפרה זכויות אדם בסיסיות ומהווה פגיעה מפורשת בליבת כבוד האדם. לפיכך, גם מטעמי צדק יש מקום לסטות במקרה זה לקולא ממתחם הענישה.

נציין כי ב"כ הנאשם צירף לטיעונו תעודות המעידות על המסגרות השונות בהן השתתף הנאשם בהצלחה, כאמור בתסקיר, וכן מכתבי המלצה והערכה רבים מצדם של חברים לדרך. כמו כן צירף מסמכים המעידים על מצבם הכלכלי הקשה של הנאשם ובני משפחתו המשפחה לרבות אישורים בדבר חובות, דרישות תשלום ועיקולים.

בתום הטיעונים שמענו גם את דברי הנאשם, אשר הביע חרטה עמוקה על מעשיו.

דין והכרעה

עוד נרחיב ונעסוק בנאשם, בקשייו ובנסיבותיו המיוחדות, אך את דברי הפתיחה נקדיש לנפגעת העבירה, קטינה כבת 13, אשר שהתה לתומה בביתה-מבצרה, **[הושמט]**, ומצאה את עצמה, על לא עוול בכפה, קורבן לתקיפה מינית אלימה ואכזרית, שהותירה אותה ואת בני משפחתה המומים ופגועים. על עצמת הפגיעה בה ובאחרות כמוה עמד בית המשפט העליון בע"פ 8153/19 **פלוני נ' מ"י** (20.10.20):

"אין צורך להכביר במילים בדבר השלכותיהן ההרסניות של עבירות מין על הקורבן ועל בני משפחתו. עבירות אלה חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים. הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר."

וראו גם דברי בית משפט העליון בע"פ 6092/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.07.12):

"אומנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה

מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע ועל עולמה הפנימי של הנפגעת. אל לנו לשכוח כי בשלב זה בחייו של הפרט יש למרבית החוויות שהוא נחשף להן פוטנציאל לגבש ולעצב עוד נדבך ועוד פן באישיותו המתפתחת, והדברים הם בבחינת מקל וחומר כאשר החשיפה היא לחוויות טראומטיות ואלימות, כדוגמת תקיפה מינית".

לנוכח הפגיעה הקשה הכרוכה במעשים מעין אלה בערכים החברתיים המוגנים, נקבעה בפסיקה, לאורך שנים, מדיניות ענישה מחמירה, שנועדה לתת ביטוי לנזקים החמורים לקורבנות העבירה, לשאת הנפש הטבעית שחש כל אדם למשמע המעשים ולצורך במענה עונשי אשר ישיב לנאשם כגמולו וירתיע אותו ואחרים כמותו מביצוע מעשים דומים. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט מיניץ בע"פ 4018/20 לוגסי נ' מ"י (30.12.21), ולפיהם :

"עבירות המין ובראשן החמורות שבהן... הן מסוג העבירות הפוצעות את הקורבנות בגוף ובנפש בצורה קשה ביותר, באופן ההולם עונש מאסר ממושך. לכן גם נקבעה במשך השנים מדיניות ענישה מחמירה ביותר לעבירות מסוג זה, אשר תהלום את סלידתה של החברה ממעשים אלו, תשקף את הנזקים החמורים מהם סובלים נפגעי העבירות ותקדם את האינטרס הציבורי בהרתעת עברייני מין פוטנציאליים (ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 (10.2.2014); ע"פ 2538/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (13.11.2019); ע"פ 1778/20 אבו גודה נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (13.6.2021))."

אם נפנה כעת לקבוע, כמצוות המחוקק, את מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם, הרי שאין חולק כי על אף שהורשע במספר עבירות שונות, הרי שמתקיים ביניהן אותו קשר ענייני הדוק שנקבע במסגרת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ"י (29.10.14), ועל כן יש לראות בכתב האישום כולו משום "אירוע" אחד, שלצידו יש לקבוע מתחם ענישה יחיד, אשר ישקף את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ואת טווח הענישה הנוהג במקרים דומים. נאמר כבר עתה כי במעשיו של הנאשם יסודות רבים וקשים של חומרה, אשר מחייבים למקם את מעשיו ברף החומרה העליון של עבירות המין, וננמק.

כתב האישום המתוקן מתאר אמנם אירוע יחיד של פגיעה מינית, להבדיל ממקרים של פגיעה מתמשכת, המוכרים, לדאבון הלב, מכתבי אישום אחרים המונחים לפנינו ולפני מותבים אחרים בערכאות השונות. עם זאת, מכלול הנסיבות האופפות את מעשיו של הנאשם, כוללות היבטים שונים ורבים של חומרה, המחייבים התייחסות. היבט ראשון של חומרה נעוץ בשימוש שעשה הנאשם באנונימיות שמקנים כיום האמצעים הטכנולוגיים המתקדמים ובהם הטלפונים החכמים, האפליקציות השונות והגישה למרשתת, על מנת ליצור קשר מוקדם עם הקטינה, לברר את כתובתה ולשאוב אינפורמציה לגבי מבנה דירת מגוריה, כפעולת הכנה לקראת הגעתו למקום. פעולות הכנה אלה אף מצביעות על ממד בלתי מבוטל של תכנון מוקדם, ולו של חלק מהמעשים.

אותה אנונימיות אף אפשרה לנאשם לפעול בדרכי מרמה, להתחזות לפני הקטינה כאדם אחר, תוך ניצול תמימותה וגילה הצעיר, ובדרך זו גם לגרום לקטינה להיות ערוכה להגעתו לדירה ולפתוח לפניו את הדלת, על מנת לקבל את

התשורה שהבטיח לה. לפיכך, הורשע הנאשם גם בעבירת התפרצות לדירת המגורים, אליה נכנס בתחבולה ובכוונה לבצע פשע. מרכיב נוסף של חומרה נעוץ אפוא בכניסה שלא כדין לבית משפחת הקטינה, תוך פגיעה בערכים מוגנים נוספים, ובביצוע מעשי תקיפה חמורים, לרבות מעשי אינוס, בביתה-מבצרה של הקטינה, מקום בו הייתה היא זכאית לשלוה, ביטחון והגנה. והנה, אך נכנס הנאשם לדירה, פתח הוא במסכת ברוטלית של התעללות פיזית ומינית בקטינה חסרת הישע. במסגרת כתב האישום המתוקן נמחקה הטענה שהנאשם תכנן מראש לאנוס את הקטינה, ועל כן לא נקבע מסמרות בסוגיה זו, תוך שניתן למעשים שבביצועם הודה לדבר בעד עצמם.

תחילה נכנס הוא לחדרה של הקטינה וציווה עליה להקשיב להוראותיו. מיד לאחר מכן, תפס במותניה, הקים אותה מהמיטה, אחז בחוזקה בשערה ובידה, והובילה בכוח לחדר הסמוך, תוך שהיא מתנגדת וצורחת לעזרה. בחדר הסמוך, ועל אף התנגדותה, הפשיט אותה עד שנותרה עירומה, בעודו צובט אותה בחוזקה. לאחר מכן, בעודה ניצבת עירומה, אחז בידה בכוח, סובב אותה, התבונן בגופה, וכשניסתה להסתיר בידה את גופה העירום, שב וצבט אותה. בהמשך, השליך הנאשם את הקטינה על המיטה, ובעודה שכובה עירומה על בטנה, כרע הנאשם על ברכיו ונגע ברגליה, מותנייה, בישבנה, בחזה ובפניה. בשלב זה הרים הנאשם את ישבנה כלפי מעלה, ועל אף שצרחו וזעקה לעזרה, חסם את פיה בידו ובאמצעות ידו השנייה, פישק את ישבנה בכוח והחדיר את אצבעותיו אל תוך איבר מינה. לאחר מכן, הוציא את אצבעותיו והחדירם שוב, תוך שהוא קורע לקטינה את קרום הבתולין.

מדובר במעשי התעללות קשים ביותר, ובצדק הגדיר התובע המלומד את אירועי אותו יום כהתגשמות הסייט הגדול ביותר של כל נערה צעירה ושל כל הורה לנערה שכזו. הנאשם התפרץ במרמה, **[הושמט]**, לבית בו שהתה לבדה קטינה כבת 13, תקף אותה בבוטות בגילויי אלימות ממשיים, הפשיט אותה בכוח, תוך התעלמות מופגנת מזעקותיה ומניסיונות ההתנגדות שלה, התבונן בגופה ועשה בו כרצונו, משל הייתה אך חפץ ולא ילדה בשר ודם, ולבסוף אנס אותה אונס אכזרי באצבעותיו, בעודו חוסם את פיה בידו השנייה על מנת להשתיקה, תוך שהוא קורע את בתוליה ומותיר אותה מדממת וכאובה.

גם לאחר האינוס, לא נפסקו מעשיו הפוגעניים של הנאשם. כאשר עזב הנאשם את הקטינה, אשר ניסתה לברוח לחדרה ולסגור אחריה את הדלת, רדף אחריה הנאשם, הדף את דלת חדרה והכה בפניה בעוצמה מספר פעמים תוך שהוא תופס אותה בכתפה. כשניסתה להגיע למכשיר הטלפון שלה כדי להזעיק עזרה, הקדים אותה הנאשם, לקח את הטלפון הנייד, השליך אותו בכוח לתוך הארון והזהיר אותה שלא תשתמש בו. לאחר מכן, על מנת למנוע את חשיפת מעשיו, איים הנאשם על הקטינה שאם תספר למישהו על מה שקרה, ישוב הנאשם ויפגע בה באותו אופן. בנוסף, איים שידקור אותה בסכין, ואף הלך לכיוון המטבח להצטייד בסכין, אך הקטינה הבטיחה מיד שלא תספר לאיש על שהתרחש.

כתב האישום המתוקן מתאר כאמור את הפגיעה הפיזית המיידית שנגרמה לקטינה, אך מתסקיר נפגעת העבירה שהוגש בעניינה ניתן ללמוד על נזקים נפשיים חמורים וארוכי טווח מהם סובלת הקטינה עד עצם היום הזה, ואשר צפויים עוד ללוות אותה שנים ארוכות, בתקווה כי ברבות הימים יובילו הליכי הטיפול והשיקום שהיא עוברת, בעזרתם המסורה של בני משפחתה האוהבים, למזור, ולו חלקי, מפגיעתו הרעה של הנאשם. לא נשוב ונפרט את כל שהבאנו לעיל מתוך תסקיר הקורבן, אך נזכיר את הפגיעה הקשה בתחושת הביטחון של הקטינה ושל כל בני המשפחה, **[הושמט]**, את האשמה והבושה שהיא חשה, על לא עוול בכפה, את הפגיעה הקשה בשגרת החיים, ביכולת הלימודית ובמערכת היחסים

עם אחיה, ואת השלב הראשוני בלבד בו מצויים הליכי הטיפול והשיקום. הנזק לו גרם הנאשם במעשיו, מצוי אף הוא ברף החומרה הגבוהה, אשר צריך שיבוא לידי ביטוי במתחם שייקבע.

על רקע מכלול נתונים אלה, אין מנוס מהמסקנה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה מצויה ברף החומרה הגבוהה, ובהתאם לכך יש אף לעצב את מתחם הענישה בעניינו של הנאשם, תוך התחשבות בטווח הענישה הנוהג במקרים דומים, אותו נבחן כעת, בהתאם לפסיקה שהגישו ב"כ הצדדים ולפסיקה נוספת אותה מצאנו רלוונטית. נציין, כי חלק מהפסיקה מתייחסת למקרים חמורים יותר וחלקה למקרים חמורים מעט פחות, אך אלה גם אלה יסייעו בקביעת מתחם העונש הראוי ובמלאכת האיזון המתחייבת.

פסיקה מטעם המאשימה

בע"פ 4124/21 מ"י נ' רימוני (1.6.22), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו, בעבירות של אינוס, מעשה סדום, התעללות בקטין, התפרצות לבית ופריצה לרכב. [הושמט]... בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 16 ל-22 שנות מאסר** וגזר על הנאשם 17 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את העונש ל-**20 שנות מאסר בפועל**. כפי שניתן לראות, קיימים יסודות משמעותיים של דמיון בין מקרה זה למקרה שלפנינו, אם כי עצמת האלימות וממדי הפגיעה המינית **בעניין רימוני** חמורים יותר מעניינו. מנגד, במקרה הנוכחי היבטים מסוימים של מרמה ותכנון מוקדם, שאינם מצויים **בעניין רימוני**.

מקרה דומה נוסף נדון בע"פ 2739/14 פלוני נ' מ"י (28.12.15), שם דובר במי שהורשע, על פי הודאתו, בהתפרצות לבית מגורים, מעשה מגונה, ניסיון אינוס, איומים, חבלה בכוונה מחמירה ותקיפה. המערער התפרץ לבית דרך חלון פתוח בכוונה לבצע עבירות גניבה ופשע. לאחר שגנב מכשיר טלפון, נטל סכין מהמטבח ונכנס לחדר הילדים, שם ישנו קטינה כבת 9 ואחיה. המערער הצמיד את הסכין לצווארה של הקטינה, איים עליה, הוריד את תחתוניה וביצע בה מעשה מגונה. בהמשך הפשיל את מכנסיו ותחתוניו וניסה לבעול אותה, על אף בכיה ואמירותיה כי כואב לה. בנוסף, איים המערער על אחיה הקטין וכיוון את הסכין לעברו. אמם של הילדים שמעה את המתרחש, נכנסה לחדר והחלה להתעמת עם המערער, שדחף אותה ודקר אותה בבטנה באמצעות הסכין. בהמשך הגיע גם האב, ונאבק במערער עד שהכניעו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 16 ל-20 שנות מאסר** וגזר על המערער, צעיר ללא עבר פלילי, **18 שנות מאסר בפועל** ופיצוי בסך 140 אלף ₪. ערעור שהגיש לבית המשפט העליון - נדחה. בהיבט של הפגיעה המינית מדובר בניסיון אינוס, ולא בעבירה המושלמת כבעניינו, אך בהיבטים הנלווים, בעיקר זה הנוגע לשימוש בסכין ודקירת האם, מדובר גם כאן במקרה חמור מעט יותר מהמקרה הנוכחי.

בע"פ 4018/20 לוגסי נ' מ"י (30.12.21), נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות מעשה סדום, שוד, תקיפת קטין, גרימת חבלה של ממש ואיומים. דובר שם על מי ששדד באישון ליל קטין כבן 17, לאחר שחלף על פניו ברחוב, וזאת ללא כל הכרות מוקדמת. הוא הכה אותו קשות במשך זמן רב ואז ביצע בו מעשי סדום רבים, במשך כשעה וחצי, אשר כללו החדרת איבר מינו לפיו ולפי הטבעת שלו, תוך כדי שהוא נושך את הקטין בגופו. בהמשך, גם דרש ממנו כסף, וחייב אותו למשוך עבורו את הכסף המצוי בחשבונו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 18 ל-23 שנות מאסר** וגזר על הנאשם **21 שנות מאסר בפועל** ופיצוי בסך 100 אלף ₪, תוך מתן משקל לעברו הפלילי בעבירות אלימות, לאופן ניהול הגנתו ולמסוכנותו הניכרת. ערעור שהוגש על חומרת העונש לבית המשפט העליון -

נדחה. מבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם שלפנינו, עניינו של **לוגסי** חמור במידה ניכרת בשים לב לטיב ולמשך התקיפות ועבירות המין שביצע, כמו גם העבירות שנלוו לכך.

בע"פ 3265/22 **פלוני נ' מ"י** (2.11.22), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו, באינס קטינה כבת 15. המערער התגורר בשכנות למשפחת הקטינה, וקיים עמם קשרי ידידות. הקטינה ואחיה הקטן הגיעו במספר הזדמנויות לנקות את דירת המערער. באחת מאותן הזדמנויות הזמינם המערער לצפות בסרט פורנוגרפי ואף סיפק להם משקאות אלכוהוליים. במהלך הצפייה בסרט נישק את הקטינה בצווארה ומצץ בחוזקה ושלא בהסכמתה את חלקו העליון של חזה. לאחר מכן הזמין אותה לחדר השינה שלו להראות לה דבר מה. כשראתה שמדובר באביזר מין מסוג "ויברטור" ביקשה הקטינה לעזוב את החדר, אך המערער דחף אותה על המיטה, הפשיטה מחצאיתה ותחתוניה והחדיר בכוח את אצבעותיו לאיבר מינה למרות התנגדותה. בהמשך, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה והמשיך במעשה הבעילה על אף ניסיונותיה להדוף אותו. הקטינה בכתה וצעקה שהוא מכאיב לה ועל מנת להשתיק אותה הניח המערער כרית על פניה ובעל אותה בכוח, תוך שהוא גורם לה לכאב. לאחר מכן החדיר המערער לאיבר מינה של הקטינה בכוח את אביזר המין, הפעיל אותו על מהירות גבוהה והמשיך במעשיו חרף הדם שזב מאיבר מינה של הקטינה, בכיה ותחנוניה. בהמשך השכיב את הקטינה על בטנה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד אשר הגיע לסיפוק מיני. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות שונות ומתוך מכאובי נפשה נהגה לחתוך את ידיה ואת בטנה בסכין גילוח, עד שבאחד המקרים אושפזה לטיפול בבית חולים לחולי נפש. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 13 ל-17 שנות מאסר** וגזר על המערער **16 שנות מאסר בפועל** ופיצוי בסך 100 אלף ₪. ערעורו לבית המשפט העליון - נדחה. בהשוואה לענייננו, היקפם וטיבם של המעשים המיניים **בעניין פלוני** חמורים באופן ניכר, אך ביתר ההיבטים ניתן לאתר במקרה שלפנינו היבטי חומרה שאינם מצויים באותו עניין.

פסיקה מטעם ההגנה

הסנגור המלומד הפנה בטיעונו למספר פסקי דין של בית המשפט העליון בהם נדון עניינם של מי שהורשעו, בין היתר, בעבירות אינס של קטינות. עיינו עיין היטב באסופת הפסיקה שהוגשה מטעמו, והגענו לכלל מסקנה כי מבלי להקל ראש בחומרת המעשים המתוארים בכל אחד מפסקי הדין, הרי שאין בהם כדי להשליך באופן ממשי על מתחם העונש ההולם שייקבע במקרה הנוכחי, וזאת לנוכח ההבדלים המשמעותיים בנסיבות וברמת החומרה הכוללת של האירועים, בהשוואה לענייננו. נבהיר עמדתנו זו לגבי כל אחת מאותן הפניות.

בע"פ 6662/13 **פלוני נ' מ"י** (2.3.15), נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אינס ומעשה סדום בקטינה כבת 16, תוך ניצול מצב של שכרות בו הייתה נתונה ואשר מנע ממנה את היכולת לתת הסכמה חופשית. הקטינה עבדה אצל המערער שהיה תקליטן באירועים, ובמהלך אירוע הגיש הנאשם לקטינה משקאות אלכוהוליים עד אשר חשה ברע והייתה מעורפלת חושים. במהלך הנסיעה הביתה בתום האירוע, עצר בצד הדרך וקיים עם הקטינה יחסי מין ואף החדיר את איבר מינו לפיה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הולם הנע בין 4 ל-7 שנות מאסר** וגזר על הנאשם 5 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסך 100 אלף ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המערער על **6.5 שנות מאסר בפועל**, תוך שהוא ציין כי המתחם שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי הוא מקל יתר על המידה וכי אילולא העיקרון כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין היה מקום להחמיר בעונש עוד יותר. לטעמנו, לנוכח השוני הניכר בין עובדות אותו מקרה לזה שלפנינו, בו התפרץ הנאשם מתוך תכנון מוקדם ובדרכי מרמה

לביתה של הקטינה, תקף אותה, אנס אותה באכזריות רבה ואיים עליה, לא ניתן ללמוד דבר מהעונש שהוטל אז למקרה הנוכחי, ומה גם שנקבע מפורשות כי העונש מקל ואינו משקף את העונש ההולם לאותם מעשים.

דברים דומים יש לומר לגבי ע"פ 9741/16 **אסלן נ' מ"י** (19.7.18), בו נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות אינוס ומעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16. המערער, צעיר כבן 18, פגש במתלוננת, קטינה כבת 15, בשעת לילה מאוחרת, בודעו כי שתתה אלכוהול. הוא הסיע את המתלוננת ברכבו, נעצר בסמוך לאתר בנייה, שם החל לנשקה, ובתגובה להצעתו עברו השניים למושב האחורי, שם ביצעה בו הקטינה, מתוך פחד, מין אוראלי. בהמשך, הפשיט אותה הנאשם וחדר אליה, תוך שהיא מבקשת שיפסיק, אומרת שכואב לה וכי הוא ללא קונדום. המערער הפסיק את מעשיו ונסע לתחנת דלק קרובה, שם רכש קונדומים. לאחר מכן חזר למושב האחורי, בו המתונה המתלוננת, ושב והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ולפי הטבעת שלה, בניגוד לרצונה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הניע בין 3.5 ל-6 שנות מאסר** בפועל, וגזר על הנאשם, ללא עבר פלילי, **4.5 שנות מאסר בפועל** ופיצוי בסך 30 אלף ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש על הכרעת הדין וגזר הדין. גם כאן, השוני התהומי בעובדות ובנסיבות, אינו מאפשר להקיש מאותו מקרה לעניינו אנו.

מסקנה דומה מתחייבת גם לגבי ע"פ 3729/08 **פלוני נ' מ"י** (6.1.10), שם נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת אינוס של קטינה כבת 16. לאחר שקיימו מספר פגישות, נסעו השניים לטיול, וכשהגיעו לחוף הים החל הנאשם לנשק את הקטינה ולגעת בגופה, למרות התנגדותה, עד שלבסוף החדיר את איבר מינו לאיבר מינה חרף ניסיונותיה להדפו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם **4 שנות מאסר בפועל** וערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה. כידוע, את מתחם העונש ההולם יש להתאים למכלול נסיבות ביצוע העבירה, לערכים החברתיים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם. מבלי להקל ראש כלל ועיקר במעשים שביצע הנאשם **בעניין פלוני**, הרי שבמקרה שלפנינו מדובר בנסיבות שונות בתכלית וחמורות הרבה יותר, כמו גם בעבירות נלוות ובאירוע כולל שמידת חומרתו גבוהה פי כמה וכמה.

בע"פ 9137/17 **פלוני נ' מ"י** (3.10.18) נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשתי עבירות אינוס, במעשה סדום ובמעשים מגונים בקטינה כבת 12. המערער יצר קשר עם הקטינה באמצעות שירות צ'ט קולי ועמד עמה בקשר טלפוני ממושך. בהמשך, החלו השניים להיפגש, לבקשתו של המערער. הם נפגשו בין שש לעשר פעמים, ובפגישות אלו ביצע המערער בקטינה מעשיים מיניים, כאשר בשני מקרים החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, ובמקרה אחר חלק מאיבר מינו חדר לפיה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הניע בין 7 ל-11 שנות מאסר** וגזר על הנאשם 9.5 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסך 150 אלף ₪. כתב האישום הוגש כ-12 שנים לאחר שהמערער ניתק כל קשר עם הקטינה. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש והעמיד אותו על **8 שנות מאסר בפועל**. גם מקרה זה, על אף החומרה בטמונה בו, אינו מתייחס לסיטואציה כמו זו שלפנינו, שבה מדובר בהתפרצות לתוך ביתה של קטינה בדרכי עורמה וביצוע מעשה אונס אלים וברוטלי, למרות התנגדות נחרצת וברורה מצדה של הקטינה, וזאת בנוסף לפער הנובע מפרק הזמן הרב שחלף באותו עניין בין העבירות לבין מועד הגשת כתב האישום ומתן גזר הדין.

בנוסף לפסיקה הדנה בעבירות האינוס, כמפורט לעיל, הפנה ב"כ הנאשם גם לפסיקה נוספת העוסקת בעבירות מין מתמשכות בתוך המשפחה. כך למשל, הפנה לע"פ 5832/20 **פלוני נ' מ"י** (22.8.21) שם נדון עניינו של מי שהורשע בריבוי עבירות מין, לרבות אינוס, באחותה הקטינה של אשתו, לאורך כשנה. על הנאשם הוטל עונש של **8 שנות מאסר**,

וערעור שהגיש לבית המשפט העליון - נדחה. בע"פ 1987/17 פלוני נ' מ"י (4.6.19), דובר על מי שהורשע בגרם מעשה מגונה, אינוס ושש עבירות של מעשים מגונים, באחייניתו הקטינה, לאורך כשש שנים. באותו מקרה הוטלו על הנאשם 7 שנות מאסר ופיצוי בסך 100,000 ₪, והערעור שהגיש על כך - נדחה. בע"פ 7606/11 פלוני נ' מ"י (25.2.13), הוטל אפילו עונש קל עוד יותר - 42 חודשי מאסר בפועל - על מי שהורשע בעבירת אינוס ובשבע עבירות של מעשה מגונה בבתה הקטינה של בת זוגו, במשך כחודשיים. נבהיר כי אין אנו מתעלמים כלל ועיקר מחומרתם של אירועים אלה, כמו גם מהעונשים שהושטו באותם מקרים, שאין בהם משום מיצוי הדין, אך האפשרות להסתמך עליהם בקביעת מתחם העונש ההולם לענייננו מוגבלת ביותר, בשל השוני המובהק בנסיבות והמאפיינים הייחודיים והחמורים של המקרה שלפנינו, שפורטו לעיל בהרחבה, אשר לא באו לידי ביטוי בפסיקה הנ"ל.

פסיקה נוספת:

בע"פ 3579/14 אטקלטה נ' מ"י (3.1.16), נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות אינוס, מעשה-סדום, מעשה מגונה, שוד בנסיבות מחמירות, והתפרצות לבית מגורים, בכך שהתפרץ לדירתה של אישה בעלת מוגבלות, תקף אותה באלימות, איים עליה בסכין חסם את פיה בכוח ואף נגח בראשה מספר פעמים. המערער נשק לה בכוח, נגע באיבר מינה וליקק אותו ובהמשך אף החדיר את איבר מינו לאיבר מינה ולפי הטבעת שלה עד שהגיע לסיפוק, והכל תחת איומי רצח. בנוסף, דרש את כספה ולקח ממנה שטר של 100 ₪. עוד הורשע בגין אירוע נוסף בניסיון תקיפה, איומים והטרדה מינית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה, בגין האירוע הראשון, שנע בין 15 ל-20 שנות מאסר, ואילו בגין האירוע השני קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר. על המערער נגזר עונש כולל של 19 שנות מאסר בפועל, 18 מתוכן בגין האירוע הראשון ושנה בגין האירוע השני. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש, ובשל הצורך להתאים את הענישה למדרג החומרה שהותווה בפסיקה, העמיד את העונש הכולל על 17 שנות מאסר בפועל. כפי שניתן לראות, רף האלימות שהפגין נאשם זה, כמו גם טיב המעשים המיניים והעבירות הנלוות היו חמורים מהמקרה שלפנינו, אך יש לתת את הדעת לעובדה כי עסקינן, במקרה הנוכחי, בקטינה, אשר הפגיעה הפיזית והנפשית שספגה מידי הנאשם מצויה ברף הגבוה.

בע"פ 7838/16 מנטסנוט נ' מ"י (25.4.18), נדון עניינו של מי שהורשע, לאחר שמיעת הראיות, בעבירות אינוס ומעשים מגונים בקטינה והתפרצות למקום מגורים. המערער, כבן 30, התפרץ בשעת לילה לבית הקטינה בת התשע ומשפחתה, שהתגוררו בשכנות אלי. המערער נכנס למיטת הקטינה, וחרף התנגדותה המילולית ביצע בה מעשים מגונים ואנס אותה. מששמע רעשים בבית, שב לביתו. בית המשפט המחוזי מיקם את עונשו של המערער, חולה סכיזופרניה ללא עבר פלילי, בחציו התחתון של מתחם הענישה שקבע וגזר עליו 11 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסך 100 אלף ₪. ערעור שהוגש על חומרת העונש - נדחה.

בע"פ 7694/14 פלוני נ' מ"י (19.7.17), נדון עניינו של קטין כבן 17, אשר הורשע, בעבירות של מעשה מגונה, מעשה סדום, איומים, כליאת שווא, התפרצות לדירה, גניבה, שהייה בלתי חוקית, תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. המערער, שוהה שלא כדיון, פרץ לבית בו שהתה קטינה כבת 11, נעל את דלת הבית וכשהקטינה החלה לצעוק, איים עליה שידקור אותה. בהמשך, הרים את הקטינה בעודה צועקת, לקח אותה לאחד מחדרי הבית, תוך שהוא מאיים עליה, ושם הפשיט אותה, חיכך את איבר מינו באיבריה המוצנעים, ולאחר מכן החדיר את איבר מינו לפיה, עד שהגיע לסיפוק מיני. בתום מעשיו, איים עליה שאם תספר על מעשיו הוא יחזור ויהרוג אותה, גנב את מכשיר הטלפון שלה ועזב את

הבית. על המערער נגזרו **10 שנות מאסר בפועל** ופיצוי בסך 50 אלף ₪. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה. תשומת הלב תופנה לעובדה כי מדובר היה בקטין, גם אם על סף בגירות, ולעונש המאסר הממושך שהוטל עליו על אף נתון זה, שמשקלו לקולא משמעותי ביותר.

לאחר שנתנו דעתנו לפסיקה שפורטה לעיל ולטיעוני הצדדים, כמו גם למכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, למרכיבי החומרה הכרוכים בהם, כפי שפורטו לעיל בהרחבה, לנזק החמור שנגרם לקטינה ולעוצמת הפגיעה שהסבו מעשיו של הנאשם לערכים המוגנים, אנו סבורים כי לצד מעשיו יש לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 14 ל- 20 שנות מאסר בפועל**, לצד פיצוי משמעותי.

משנקבע מתחם העונש ההולם שומה עלינו לאתר את העונש הראוי לנאשם בגדרו של מתחם זה, בהתאם למכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, אלא נוגעות יותר לנאשם עצמו, לעברו ולדפוסיו. בטרם נפנה לסקירת נסיבות אלה ונבחן את משקלן, נבהיר כי לא מצאנו להיעתר לבקשת הסנגור לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. נזכיר, בהקשר זה, כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, ככל שמדובר בעבירות חמורות יותר, כך יהיה הנטל המוטל על הנאשם לבסס את ההצדקה להקלה מטעמי שיקום מכביד יותר. ראו למשל ע"פ 9036/18 פלוני נ' מ"י (27.1.20), שם נקבע כי:

"סעיף 40ד(א) לחוק העונשין האמור, איננו מטיל חובה על בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, גם אם מדובר בנאשם שהשתקם, או כאשר קיים סיכוי של ממש שישתקם, אלא מדובר בסמכות שברשות בלבד (ראו: ע"פ 3102/14 פלוני נ' מ"י, פסקה 21 לפסק דינו של כב' השופט א' שהם (17.11.2014)). בעניין זה, נקבע בפסיקה כי ככל שהעבירה בה הורשע הנאשם ונסיבותיה חמורות יותר, כך גובר הנטל המוטל על הנאשם להראות הליך שיקומי מתקדם יותר, או סיכויי שיקום מובהקים יותר, כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (ראו: ע"פ 5936/13 פלוני נ' מ"י, פסקה 5 (14.01.2015) (להלן: ע"פ 5936/13); ע"פ 1170/15, פסקה 21)."

והנה, העבירות בהן הורשע הנאשם, ובראשן עבירת האינוס, חמורות ביותר, והשילוב ביניהן, כמו גם כלל הנסיבות הקשורות בהן, מציבים את מעשיו של הנאשם ברף החומרה העליון במדרג עבירות המין. יתרה מכך, מהתסקיר שהוגש, כמו גם מחוות הדעת מטעם ההגנה, עולה באופן מפורש כי עד היום לא השתלב הנאשם בהליך טיפולי כלשהו, בוודאי לא בהליך טיפולי ייעודי ארוך טווח, כנדרש במקרה מעין זה. לפיכך, אין כל בסיס, ולו ראשוני, לשקילת האפשרות להקלה מטעמי שיקום. לא זו אף זו, סיכויי השיקום התאורטיים אינם מבוססים בתשתית ראייתית כלשהי, שכן מחוות הדעת עולה נטילת אחריות חלקית, קיומם של עיוותי חשיבה פעילים וגורמי סיכון משמעותיים אשר טרם זכו למענה טיפולי. בנסיבות אלה, לא רק שאין כל הצדקה לסטות לקולא ממתחם הענישה שנקבע, אלא שמצבו של הנאשם כיום ועוצמת הסיכון הטמונה בו ובדפוסיו אף מצדיקים הטלת ענישה מרתיעה בגדר המתחם, מעבר לרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע.

עוד נשוב לנקודה אחרונה זו בהמשך, אך קודם לכן נפרט את נתוניו האישיים של הנאשם אשר מצדיקים התחשבות

והימנעות ממיצוי מלא של הדין, על אף החומרה היתרה שבמעשיו. בהקשר זה נזכיר כי מדובר בבחור צעיר, כבן 25 בלבד, אשר עברו הפלילי אינו מכביד כלל ועיקר וכולל הרשעה יחידה בעבירה של היעדר מן השרות וכן רישום קודם ללא הרשעה מבית המשפט לנוער בעבירה של דרישת נכס באיומים. נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, כפי שהן מפורטות בחוות הדעת, אינן פשוטות כלל ועיקר. בגיל צעיר עלה ארצה עם הוריו, וביחד נאלצו להתמודד עם קשיי קליטה ניכרים, עם מצוקה כלכלית ועם גילויי מתיחות ואלימות בתוך הבית פנימה. הנאשם נדרש לקחת על עצמו מגיל צעיר תפקידים הוריים ולסייע בפרנסת המשפחה ובסיוע לאחיו בעל המוגבלות. על אף קשיים אלה, עלה בידו להשלים 12 שנות לימוד, להשתתף במסגרות חינוכיות שונות, לרבות מכינה קדם צבאית ולהתגייס לשירות בצה"ל. מעדויות בני משפחתו אף עולה כי הוא מהווה עבורם עוגן של תמיכה ויציבות, וכי הם זקוקים לו נואשות ומרגישים בחסרונו.

נתון מרכזי נוסף המצדיק הימנעות ממיצוי הדין נעוץ בהודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן, בחיסכון שהיה כרוך בכך בזמן ציבורי ובעיקר בכך שההודאה חסכה מהקטינה ומבני משפחתה את הצורך במתן עדות בבית המשפט, על כל הקשיים ולעיתים אף הפגיעה העודפת הכרוכים בהכרח לשחזר פעם נוספת את הטראומה הקשה שחוו. מדובר, בנסיבות המקרה הנוכחי, ובשים לב לגילה של הקטינה ולנזקים שנגרמו לה, בנתון כבד משקל, אשר ראוי שייזקף לזכות הנאשם ויוביל למיקום העונש בחציו התחתון של המתחם שנקבע.

לצד נתונים חיוביים אלה, אין מנוס מלהזכיר גם את יתר הנתונים המפורטים בתסקיר, אשר מעידים על קיומו של סיכון עתידי משמעותי המחייב מענה עונשי מרתיע. מהתסקיר מצטיירת דמותו של צעיר בעל קווי אישיות ילדותיים, שהתנהגותו מאופיינת באימפולסיביות, חוסר וויסות, קושי בדחיית סיפוקים וגבולות פנימיים רופפים ביותר. בנוגע לעולמו המיני מסר הנאשם מידע מגמתי ולא אמין, ושלא ניתן לשלול את האפשרות כי פיתח משיכה מינית כלפי ילדות/נערות לצד דפוס התנהגות מינית פוגענית ונצלנית. גם לקיחת האחריות בשיחה עם קצינת המבחן הייתה חלקית, ראשונית ופורמאלית בלבד, והנאשם היה חסר תובנות ביחס לנסיבות שהובילו אותו לביצוע העבירות, ונטה להשליך את הבעייתיות שבמעשיו על מצבו הרגשי באותה עת. עוד צוין כי בלטו בדבריו עיוותי חשיבה האופייניים לעברייני מין שטרם עברו טיפול, כגון מינימליזציה של העבירות ותפיסת הקשר כהדדי.

נזכיר עוד כי למרבה הצער, לא השלים הנאשם את השירות הצבאי, ואף נכלא ל-3 חודשים בשל עריקות. לאחר שפוטר מהצבא עבד באופן יציב ואף ניהל לאורך זמן קשר זוגי תקין, אך במקביל עשה שימוש אינטנסיבי בסמים ובאלכוהול, שימוש אשר החמיר בעקבות פרידתו מבת הזוג. שירות המבחן אף התרשם מקיומה של התמכרות לחומרים משני תודעה, כגורם סיכון משמעותי נוסף. על רקע מכלול נתונים אלו התרשם שירות המבחן כי לנאשם סיכון משמעותי להישנות התנהלות פורצת חוק הן בטווח המידי והן בטווח הארוך וכי נוכח רמת הסיכון הגבוהה, הוא נזקק למסגרת בעלת גבולות ברורים וממשיים, כמתקני שב"ס. לפיכך גם לא בא השירות בהמלצה שיקומית בעניינו, למרות שצוין כי הנאשם אינו מאופיין בנורמות עברייניות, מחזיק בשאיפות נורמטיביות ומבטא רצון מילולי לשקם את חייו.

חוות הדעת מטעם ההגנה מתארת תמונה דומה, גם אם יש בה התייחסות מעט אופטימית יותר לסיכויי השיקום, וקריאה מפורשת לשילובו של הנאשם בהליך טיפולי ייעודי בין כותלי בית הסוהר. ואכן, גם אנו תקווה כי הנאשם ישכיל לנצל את תקופת המאסר הארוכה בפניה הוא ניצב על מנת לשנות מדפוסיו בעזרתם של גורמי הטיפול. אלא שבעת הזו, בטרם החל הטיפול, עומדים בתוקפם גורמי הסיכון שפורטו לעיל במלוא עוזם, ועל העונש שיוטל לבטא גם את הצורך

בהרתעת הנאשם ובהרתעתם של אחרים דוגמתו מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד. גם הקשיים בנטילה מלאה של אחריות ועיוותי החשיבה הקיימים מובילים לאותה מסקנה ממש, לפיה ראוי להטיל על הנאשם עונש המצוי בתוככי המתחם שנקבע, בחציו התחתון של המתחם אך באופן ניכר מעל לרף התחתון שלו, וזאת לצד מאסר מותנה מרתיע ופיצוי משמעותי לנפגעת העבירה. אנו ערים כמובן לקשיים הכלכליים של הנאשם, אך אין באלה כדי להצדיק הימנעות מחיובו בפיצוי בהיקף כזה שיוכל לסייע באופן ממשי לשיקומה של הקטינה, ברוח ההמלצות שפורטו בתסקיר שהוגש בעניינה.

לאור כל האמור לעיל אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 16 שנים מיום המעצר - 6.5.22.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, לא יעבור כל עבירת מין על פי חוק העונשין.
3. הנאשם יפצה את נפגעת העבירה בסכום של מאה אלף ש"ח. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 יום ויועבר על ידי המזכירות לנפגעת העבירה באמצעות מי מהוריה.

העתק יועבר לשירות המבחן ולמרכז לגביית קנסות.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשפ"ג, 16 פברואר 2023, במעמד הצדדים.